

Norsk Grotteblad nr 15, November 1985

Forankringspunktet

Editorial

Some thoughts on the paper work involved in caving. Cavers want to go caving. This creates a responsibility for the caves - and for the safety of the cavers.

To work for increased safety, better protection of threatened caves and better communication between cavers, some of us have to move in-to CAVE-POLITICS. This is frustrating work, and there is a need for new inspiration to get things done.

Forankringspunktet

Forankringspunktet

Innlysende er det: at vi utforsker grotter fordi vi har lyst. Både naturgleden og kameratskapet drar oss i vei. Når det blir helg, pakkes sekken, tanken fylles, så legger vi både sivilisasjonen, landeveien og dagslyset bak oss. Og det vi får er - ekte opplevelse. Det gir oss styrke i hverdagen: at vi kan berike oss sjøl uten å skade naturen.

Alle handlinger forplikter. Oss imellom snakker vi en god del om ansvar vi påtar oss som følge av grotteaktiviteten.

Minst ett bra resultat her vist seg foreløpig: Norsk Grotteredningstjeneste. Vi vil gjøre det vi kan hvis være kamerater får trøbbel. Lister og instruksjoner utarbeides, kopieres og sendes ut. - Du har dem vel i nærheten av telefonen?

Videre ønsker vi også å fortelle hverandre hva vi driver med, og hva som skjer i grotte-verden. Derfor utkommer - i ny og ned, iallfall, - Norsk Grotteblad. Vi møter oss sjøl litt i døra; like innlysende som at grotteturer er gøy, like vanskelig er det å overtale seg sjøl til å sette seg ned å skrive til bladet. - Bortsett fra enkelte, som nå etterhvert har fått sansen for å kartlegge "sine" grotter, og som ser fram til å kunne presentere resultatet.

Så har vi alle "de utenfor" - de som (ennå?) ikke har fått oppleve grottegleden. Uten informasjon utad får vi dårlig rekrutering til grottemiljøet, vi blir ei "sekt". Og vi unnlater dessuten å forebygge uforsiktig og hensynsløs ferdsel i grottene, vi blir medskyldige hvis - når - noe skjer.

I forlengelse av dette kommer vernetanken. Hvordan unngå ødeleggelse i sårbare grotter, neddemming av noen, tørrlegging av andre? Tanken forsterker seg for hver stor grotteopplevelse. Vi må informere og påvirke byråkratiet, vi må sørge for at det offentlige vet å ta vare på naturverdier på alle plan.

Vi har et ord for alt dette: PAPIRGROTTING. I tillegg til å dra på grotteturer, føler vi et krav på oss om å skrive ned fornuftige setninger på papir, stile dem til 'rette vedkommende' og sørge for at noe skjer. - Og det skal som regel skje på papir-planet, papirgrotting fører til mer papirgrotting.

De fleste av oss har ingen særlig glede av papirgrotting hvis det ikke foreligger helt spesielle omstendigheter. Noen få av oss liker å skrive - om det vi har lyst til - og disse blir som regel valgt til en eller annen tillitsfunksjon innen vårt temmelig slumrende forbund, NGF. Det blir forventa at disse sjeler skal gjøre også mindre lystbetont papirgrotting, og de opplever etterhvert større kvaler: det er dem det står på, grottebladet må ut, redningslister lages, henvendelser gjøres til rette myndigheter om dette og hint.

En sannhet kunne stilles opp: en papirgrotter er en frustrert grotter. Ialffall blir han det. Selve grottene, dette fantastiske møte mellom spillende vann og stillestående fjell, blir en skygge på arket, en skygge man må fange igjen og igjen. Man blir ensom, man klarer ikke å overbevise hverken seg sjøl eller andre om at: "papirgrotting er gøy!"

Eller hva?

Dette er skrevet for å kvitte seg med en liten slump frustrasjoner. For det kan utvilsomt bli mindre ulystbetont å grotte på papiret. Forutsetninga er at vi alle setter oss ned og tenker, utveksler ideer, går sammen om å gjøre noe, men ikke gaper over mere enn vi vet vi makter.

I stedet for å vente på inspirasjon, skulle det gå an å gi hverandre litt inspirasjon. Og da mener vi ikke å skryte av dem som gjør noe, uten å delta sjøl.

Disse tankene berører oss alle i den stagnasjon vi nå stort sett opplever i grottemiljøet. Norsk Grotteforbund blei danna i en stridssituasjon, og det er fortsatt vanskelig å skape en fruktbar fred og fornyelse i våre rekker.

Nå er det tid for høstmøte. Høstmøtet sprang ut av et energirikt initiativ for grotteredning, men står nå i fare for å bli et nødvendig onde, der bare de spesielt impliserte møter for å drøfte kinkige saker.

I denne situasjonen er det vi roper på nytenking. Det er mulig å få ting til - med litt omtanke, nytenking og sosialt overskudd. Et motto for kommende høstmøter kunne være:

La oss ikke komme sammen for å snakke om hva som skulle vært gjort. - La oss komme sammen for å begynne å gjøre noe!

Vel møtt!